

Gönlüm Put Değil ki Kırılınsın

– ferda'ca · 10 Ocak 2015

Sabah sisine bürünmüş dağ gibiyim bugün
adı sanı olmayan öylesine bir dağ...

Adres değiştirmek istiyorum gelinciklerle
endişem süzülüyor aralardan.
Seriyorum kar toplamış anılarımın üzerine
milyon yapraklı gülleri, ince bir yorgan gibi...
Alıyorum akide şekeri dünyayı ayaklarımın altına
Sade bir ölüm güzelliği ile askıda kalıyor zaman....

Salınıyor usumun vadilerinde yaban arıları
patlıyor ellerimde beklentimin aceleci tohumları.
İçime işliyor doğanın dağınıklığı.
sarılmanın bahanesi oluyor mevsimler...

Zalim uçurumlar çizilse de haritamda
boşuyorum bir celsede kendime çıkan yokuşları
Göğün kumsalları vuruyor yüzüme
sıcaklığından öğreniyorum ısınmayı..
Ve canımla tartıyorum gülümsemeyi...

Kimsesiz bir mücevher parlayıp dursa da gözlerimde
Kurnaz kafiyeler yuvarlanıyor yamacımda
kırlangıç kuşunun şefkatiyle...
Göğsümün çalılıklarında açıyor pelür bir menekşe
renk tayfında dönüp dönüp
bir yıldız gibi iniyor ürkek merhabası ile...

İpini kopartmış beyaz bir uçurtma
ağır ağır dalgalanıyor burçlarda.
Akbabaların çember çevirmelerine inat
duygularımın güvercinleri kuşatıyor her yanımı
Karanlığı bağlıyorum adak ağacına
Delirmeye demirli yüreğim çünkü.

Mavi gözlerini diliyorum gökyüzünün.
Yedimeine bırakılmış özgürlüğün can kafesinde
buzdan çiçek açıyor ak pak uyanışlar...
Kıpkızıl dudakları ile uykuya dalmadan zaman.

Hazla süzülen kelimelerin güneşi doğuyor
Eğilip öpüyorum geceyi en mavi yerinden
siliyorum elimin tersiyle bin yılı
kanatlı düşlerin kalemi ile...

Günleri gece ile karıyorum
kayboluyorum şiir denen duvarın harcında
zamansa vuruşların ardında...
Yürekler çaprazlarda kaybolsa da
esin perisini alet ediyorum hain hayallerime.
Ayağa kaldırıyorum harfleri
boğuluyorum sırlarında cümlelerin...
Her satırda sonsuz ben'ler koyuyorum boşluğa
Bazen güneşe uzak,bazen de geceyi yakıyorum
bir kedinin kuyruğuna basar gibi yazıyorum aşkları
Geçikmiş bir müsamere yazdıklarım
binlerce yıldız çaksam da karanlığa
Çarmıha gerseler de bedenimi
gönlüm put değil ki kim kırar kalbimi
hep bir papatyadan eksik çekse de sevdam...
Kafka öyküsüne saklanmak olmadı hiç amacım.
İç çekişlerimi kışkırtsa da kısa boylu adamım.

Ezeli bir fay kırığı gibi kımıldayıp durdukça yazma isteğim
her şeyi kazanç bilirim kaybettiklerimin uğruna ...
Kaybolmayı kaybettiğim anda karşıladıkça beni herkes...

Ferda Özsoy